

«Με τον ερχομό του Χριστού γεννάται, μέσα στην πολυβασανισμένη ανθρωπότητα, η ζωή και το φως» (Μητροπολίτης Κισάμου και Σελήνου κ. Αμφιλόχιος)

[/ Πεμπτουσία](#)

«Το μεγαλύτερο και ύψιστο μυστήριο και παράδοξο είναι το γεγονός ότι ο Υιός και άσαρκος Λόγος του Θεού έλαβε θνητό - ανθρώπινο σώμα. Το να θελήσει να γίνει άνθρωπος, ενώ ήταν Θεός και να ανεχθεί να ταπεινωθεί τόσο, όσο ούτε ο ανθρώπινος νους δύναται να χωρέσει, αυτό είναι το πλέον φρικτό και ακατάληπτο».

Με τους λόγους αυτούς αναφέρεται ο Ιερός Χρυσόστομος στο μέγα μυστήριο της Ενσαρκώσεως της Θείας αγάπης της Παναγάπης, εις την μεγάλη ημέρα και εορτή της ελεύσεως της ζωής και της ελπίδας στον κόσμο, της Γέννησης του Χριστού μας που καταδέχθηκε, σε ένα ταπεινό και φτωχικό σπήλαιο, να συνυπογράψει με την δική Του γέννηση την σωτηρία και ελευθερία του ανθρωπίνου γένους. Πανευφρόσυνο και παγχαρμόσυνο το άγγελμα. Διότι, όπως σημειώνει ο Μέγας Αθανάσιος, σήμερα ο άκτιστος Θεός από αγάπη, ελεύθερα έλαβε σάρκα «ενηθρώπισε, ίνα ημείς θεοποιηθώμεν».

Σήμερα η «πεπτωκυία» ανθρώπινη φύση και μαζί της σύνολη η κτίση πανηγυρίζει την απαρχή της σωτηρίας, της απελευθέρωσής της δηλ. από τα δεσμά της αβύσσου και του θανάτου. «Τα σύμπαντα σήμερον χαράς πληρούνται Χριστού τεχθέντος εκ της Παρθένου». Με τον ερχομό του Χριστού γεννάται, μέσα στην πολυβασανισμένη ανθρωπότητα, η ζωή και το φως. Η δική Του γέννηση γεφυρώνει το αγεφύρωτο χάσμα μεταξύ Ουρανού και γης και επανασυμφιλιώνει τον άνθρωπο με τον Θεό, αφού ο Θεός, «εαυτόν εκένωσε μορφήν δούλου λαβών, εν ομοιώματι ανθρώπων γενόμενος» (Φιλιπ. β, 7).

Για την Αγία μας Εκκλησία τα Χριστούγεννα είναι η εορτή που βοηθά τους πιστούς να ζήσουν την Ενσάρκωση και Ενανθρώπηση του Χριστού όχι ως ένα γεγονός του καιρού εκείνου, αλλά ως μία ζώσα πραγματικότητα του σήμερα. Εξάλλου για την συνείδηση της Εκκλησίας αυτό θα πει εορτάζω: «ξεφεύγω από τον χρόνο μου και από τον τόπο μου, και εισέρχομαι στην αιώνια ώρα, στο αιώνιο παρόν του Θεού για να ζήσω την ιστορία Του ως ιστορία μου, για να βιώσω την ζωή Του ως ζωή μου». «Σήμερον γεννάται» ψάλλει την περίοδο αυτή η Εκκλησία μας και καταλύει τα χρονικά και τοπικά όρια της ιστορικής πραγματικότητας, μεταφέροντας τους πιστούς σε ένα διαρκές παρόν. Έτσι εισέρχεται το θεϊκό μέσα στην ιστορική πραγματικότητα.

Είναι αλήθεια πως αυτή η μεγάλη, η ανύποτη χαρά της Θείας Γέννας δεν συγκινεί και δεν ζεσταίνει τις καρδιές πολλών ανθρώπων των καιρών μας. Τι και αν γεννήθηκε και πάλι η ελπίδα στον κόσμο; Αδικίες, διωγμοί, εκμετάλλευση, ανεργία,

εγωϊσμοί, πάθη και αδυναμίες συνθέτουν το σκηνικό αυτού του πολιτισμού. Περίσσευσε ο πόνος, στέγνωσε το δάκρυ... Τσακισμένα καράβια πορεύονται οι άνθρωποι «εν σκότει και σκιά θανάτου». Μέσα σε κόσμους άγχους, αβεβαιότητας, ανασφάλειας, φόβου, υπερκαταναλωτισμού, αισθήσεων και παραισθήσεων, ναρκωτικών ουσιών και πάσης φύσεως εξαρτήσεων αναζητούν την λύτρωση, τον.. «χαμένο παράδεισο». Απελπισία και απογοήτευση κυριαρχούν και καταδυναστεύουν την καθημερινότητα του βίου.

«Κι' όποιος δεν απελπίστηκε απ' όλα δεν τρέχει κοντά στον Θεό», θα μας πει ο Κόντογλου. Αυτό είναι το μεγαλείο της Σάρκωσης, η γιορτή των Χριστουγέννων! Ο Χριστός γεννάται σε αυτόν τον κόσμο μέσα στον ανθρώπινο πόνο. Στην παραγμένη καρδιά του πονεμένου παιδιού που στενάζει κάτω από την μάστιγα των ναρκωτικών θα ζητήσει να βρει κατάλυμα. Θα αναζητήσει τον άνθρωπο που, απελπισμένος και προδομένος από την υποκρισία του κόσμου, Τον αρνείται, Τον ειρηνεύεται και Τον προσπερνά. Θα πάρει στα χέρια Του, τα δάκρυα της μετάνοιας του αμαρτωλού και θα τα βάλει δίπλα στον χρυσό, στον λίβανο και στην σμύρνα. Θα φωτίσει και πάλι τον λαό «τον καθήμενον εν τω σκότει» της αγνωσίας, των αδιεξόδων και του αποπροσανατολισμού.

«Επεσκέψατο ημάς, εξ ύψους ο Σωτήρ ημών». Ο Σωτήρας και λυτρωτής του κόσμου, ήλθε, έρχεται και παραμένει ανάμεσά μας, διαλύοντας κάθε σκοτάδι και κάθε αιχμαλωσία. Για τούτο χρειάζεται να κρατήσουμε αναμμένη την ελπίδα στις καρδιές μας και να μην αφήσουμε καμία κρίση και καμιά απογοήτευση να εξορίσει τον Θεό από την ζωή μας. Για να γνωρίσουμε την ομορφιά και την χαρά της ζωής και να συνειδητοποιήσουμε ότι «ζωή θα πει όχι να υπάρχουν και επιπλέον να αγαπάς, αλλά να υπάρχουν μόνο επειδή αγαπάς και στο μέτρο που αγαπάς». Ότι όσα περισσότερα προσφέρομε, τόσο περισσότερο πλουτίζομε.

Με αυτό τον πλούτο, τον πλούτο της αγάπης, της προσφοράς, της θυσίας, μας πλουτίζει η αγάπη του Θεού, ανασταίνοντας την ελπίδα και την χαρά στο άκουσμα του μεγάλου μηνύματος το οποίο εκπηγάζει από το ταπεινό σπήλαιο της Βηθλεέμ. Για τούτο χρειάζεται να ακολουθήσουμε το φωτεινό εκείνο αστέρι που θα μας οδηγήσει στη νοητή Βηθλεέμ, την Αγία μας Εκκλησία, το σπίτι όπου «ην το παιδίον».

Για να μπορεί η ζωή μας, παρά τις όποιες δυσκολίες, δοκιμασίες και πειρασμούς της να μυρίζει και να είναι διαρκή, αιώνια Χριστούγεννα. Για να μπορούμε να ξαναβρούμε το χαμένο νόημα και ομορφιά της. Για να μπορεί αυτό το φως να φωτίσει και να μεταμορφώσει τις καρδιές μας εις «καρδίαν ζώντος Θεού». Για να μπορεί το νέο έτος, που και πάλι ελπιδοφόρα ανατέλλει, να είναι έτος ελπίδας, έτος χαράς, έτος ελευθερίας. Καιρός μετάνοιας και επιστροφής σε Εκείνον που

πτώχευσε δια να πλουτίσουμε εμείς με την δική Του παρουσία, το δικό Του φως,
την δική Του αλήθεια, χάρη και ευλογία.

Μητροπολίτης

Κισάμου & Σελίνου

Αμφιλόχιος